

O Galeguismo Adiante

A Irmandade Galega de Bós Aires é unha entidade composta por patriotas galegos que teñen concurrida pra Galiza as libertades e direitos que lle son propios e percisos, pra o seu vivir diño e celibe. E unha institución que, sin se atrever escrusividade no patriotismo, ten rentoría en canto ao espallamento dos ideais galeguistas e, polo tanto, asume unha categoría de dirixente, cumplindo con ese deber que lle impoñen sen mimosos ideais i-los principios que deron basamento ao seu ser, como organismo enrootado da colectividade galega da Arxentina i-exemplo pra outras colectividades galegas dos países americanos, tendo a sua labouren unha grande proxección en Galiza.

Neste sentido, n-esta aición patriótica, non refuxe nin subestima o aporte das demais entidades galegas d-equí, as que, por certo, cooperan ben con ela; mantén o avencellamento co Consello de Galiza que, pol-a función específica que ten, abrange unha certa potestade que non pode ser descoñecida por ningun gallego que se precie de seu. Paralelamente favorece o desenvolvemento de outras entidades novas e prestables o seu calor pra que nelas vaian inciando as inquedanzas mozas a prol da nosa Terra; tal o caso das Mocedades Galeguistas que, tenu-a sus fun-

dación, viven tendo unha autividade dina de quente aprauso e sendo a reserva do galeguismo pra o mañán.

O galeguismo comprende en si unha doutrina e un ideal que abarcen o político, o social, o económico, o cultural, o idiomático, o racial, o histórico, o xeográfico, etc., en todo aquello que ten atinxencia coa nosa terra i-en relación cos demás pueblos peninsulares e, mais alón, ainda con todos os pobos do mundo. Pro, tamén hai que crear unha mistica galega algo así como un mito relixioso que teña por deidade á Terra i-o seu Pantheos, faiendo da Terra misma unha divinidade a quem render homenaxes con aferroada emoción e sentimento de firmeza n-ela e nos seus destinos.

O galeguismo teima suerguer, amprificar i-espallar os vaiores espirituais e morais do noso pobo, do xeito que eles, irradiando a todolos ámbitos do mundo, sexan coñecidos i-apreciados e denen a tónica do noso ser racial e nacional, así como da nosa persoalidade, sendo inície da capacidade dos gallegos en todolos ordes e manifestación vivente, e vixente, do que somos, do que valmos e representamos no concerto da humanidade. Xa se teñido e repetido: "Galiza, célula universal". I-engadimos. Galeguismo: universalidade que, pra selo con senso recto, empieza na Galiza i-esténdese, como idea de libertade, ao mundo todo.

O galeguismo é liberal e democrático, limpo de nosas concomitancias con todo aquello que negue, ou pospoe, a libertade i-a democracia, non somentes na Galiza, senón que tamen en calquera outro país; porque a libertade i-a democracia son esencias da vida mesma, si é que os seres humanos han de vivir con dignidade, como tales.

En relación con Hispania, o galeguismo é republicano i-autonomista; mais, conven declarar, pra que ninguén se chame a engaño, que, si se nos furtando a República, on, cando elas retorne, dentro d-eles se nos nega a Autonomía, o galeguismo ten de ser separatista, pois, non ficará outra alternativa. Sépase esto e non se ase que os procesos históricos i-evolutivos dos pobos non poden ser detidos; non hai que descoñecer estas causas nin subestimalas. Alguén, con autoridade i-acerto, dixo que esta é a hora dos pobos. I-é pobo gallego, non pode estar fora de esta hora que xa está viviendo o mundo.

Os galeguistas, como tales, individualmente i-é marxe da institución de que formamos parte, temos ausolata libertade pra expresar os nosos pensamentos, en forma escrusivamente persoal, en col de outros teimas, sin que, por elas, o ideal galeguista ou a entidade que o acubilla, se vexan comprometidos polos feitos ou verbas individuais (sempe —claro está— que

non sejan desdorosos) e sempre que quén fala, en aúcion, e faga por si mesmo, sin atribuirse representación e coa sua soia responsabilidade. Por este principio de libertade e democracia que sostemos na Irmandade Galega, os afiliados a ela, podemos expresarnos libremente, con independencia, sobre calquera asunto, a titúlo —repetimos— escrusivamente persoal. De non ser así, a Irmandade Galega non sería democrática nin liberal, estaria en desacordo cos principios que sustenta e cometería un atentado contra a libertade misma. Nin a Irmandade nin os seus afiliados estamos suxetos a consinas que rebaixen a nosa persoalidade e nos convirtan en escravos de dogmas alleos ós nosos puros sentimientos.

Este, claro está, non autoriza a ningún irmán díxilo a facer, ou decir, consas contrarias ao galeguismo, e cal, por outra banda, fica a cargo do bon senso de cada un; e todos temos a nosa responsabilidade persoal, pra non comprometer a da entidade.

Tampoco o dito autoriza a ningún pra que, cando un membro da Irmandade, ao marxe d-eles, emitisse un xuíz en col de tal ou cal tema, supónse que, con él, ou por él, fala a Irmandade Galega, xa que esta fala sempre por si, por medio das suas autoridades, ou das pessoas que, en certos casos, exercen una representación que lles foi confiada pra fins determinados. Por outra banda, na Irmandade Galega non hai, nin pode haber, defuncions. Non recuámos nin nos paramos.

A Irmandade Galega, o galeguismo en conxunto, mantén a sua líña de conducta recta e firme, sostén os seus ideais con craridá e non abdica dos postulados que ven defendendo dende fai muitos anos, mantén a solidaridade con todolos intelectuais que nos son afins e persiste na loita contra o falanxismo hispánico, ei defensa da democracia, da República e da Autonomía de Galiza. Non en valuto somos discípulos do noso inescuñable guieiro: Castelao.

AVELINO DIAZ

CICLO DE CONFERENCIAS

Nos Centros Ourenseños e Pontevedres

A Comisión conxunta de Cultura dos Centros Ourenseños e Pontevedres está a realizar un ciclo de catro conferencias, das caúas dous, seán ditadas no Centro Pontevedrés, rúa Sarandí 847, e as outras dous, no Centro Ourenseño, rúa Rellano 2186. As conferencias estarán a cargo dos destacados intelectuais arxentinos María de Villarino, José González Carballo e Víctor Luis Molinari —este último, xa pronunciou no Centro Pontevedrés o sábado 8 do cte. a sua magnífica conferencia que comentamos en lugar aparte deste número— e Edmundo Blanco Amor.

O sábado 15 de Outubro as 18.30 horas, no Centro Pontevedrés, disertará encol do tema: "Mi emoción de Galicia" a profesora María de Villarino.

Oportunamente daráse a data en que ditarán as súas respectivas conferencias no Centro Ourenseño os señores Edmundo Blanco Amor e González Carballo.

É un axioma afirmar que a lingua materna constitúe o medio ideal para o ensino dun neno. Dende o punto de vista psicolóxico a lingua materna e o sistema de siños que funciona dun xeito automático na súa mente para permitirlle expresarse e comprender. Socilóxicamente, e un medio que lle permite identificarse cos membros da comunidade a que pertence. Dende o punto de vista educativo, o neno aprende máis presto empregando esa lingua que non outra a que non esté acostumado.

UNESCO — Emprego das línguas vernáculas no ensino — Páxina 12

O ENSINO NA LINGUA MATERNA

Ven da páx. 2)

do inglés, acadando resultados soño un pouco menores na escritura do inglés.

Este notable experimento, efectuado con nida eraridá polos técnicos da UNESCO no libro "Emprego das línguas maternas no ensino de xeito irrefutável que os nenos que estudaron en lingua materna acadaron unha meirande madureza intelectual que os nenos do grupo de control, obligados a estudar en inglés, e que en só seis meses aquelas sabían tanto inglés como os que levaban tres anos estudiando nese linguaxe. Outro factor igualmente destacado pola UNESCO no seu informe é a identificación acadada entre a escola, os

nenos e os seus forzares, nos casos en que o ensino era impartido en lingua materna.

Velaf e'spostas, coa autoridade indiscutible da UNESCO, as razóns fundamentais por que os galeguistas damos unha importancia tan transcendente o emprego do galego polo noso povo. Nós queremos desenvolver en toda a súa cavaideade as facultades creadoras do noso povo e elo soio é posibel cando todos e cada un dos galegos, desde a súa infancia, contén os medios necesarios para acadar un desenvolvemento integral das súas dotes intelectuais e podan ter un enfoque nidiamente galego dos nosos problemas nacionais.

non seian desdorosos) e sempre que quén fala, en aúcion, e faga por si mesmo, sin atribuirse representación e coa sua soia responsabilidade. Por este principio de libertade e democracia que sostemos na Irmandade Galega, os

Afervouada Adesión ó Aito dos Martires do Centro Galego de Caracas

Por habere chegado con retraso a afervouada adesión do Centro Galego de Caracas ó aito do Mártires Galegos que a Comisión Intersocietaria realizou no salón do Centro Ourenseño o 17 de Agosto p.d.o., émos doido reproducida integralmente e, por ela, abessullamos con fonda lealdade a afervouada emoción e patriotismo galego dos nosos irmáns de Caracas.

Caracas, 10 de Agosto de 1955. Sr. Presidente de la Comisión Intersocietaria. — Bós Aires.

Da nosa estimanza:

Acaba de chegar ás nosas mans a sua afervouada carta do dia 27 de Xullo, na que lembrando con encendido patriotismo a data do 17 de Agosto, cabodane do pasamento de Alexandre Bóveda, tiveron a amabilidade de invitarnos ó aito patriótico que n-ise dia terá lugar no Casal do Centro Ourenseño de Bós Aires.

Moito sintimos por certo que, separados oxe por distancias tan longas, non podamos n-ise dia xuntarnos en íntima irmandade pra que, o menos, nosos peitos latexasen xuntos e os sintires das nosas almas forxaseen a un mesmo tempo a sinxela proba de admiración n-isa data ós Pais da Patria que loitaren por ela e por ela morreron.

Pro, como galegos que levarmos nas nosas almas a orgulleza de ser fillos da terra

mártire, pola que tantos dieron suas inquedanzas na angueira suprema de curar suas bágoas, non podemos endexamáis, se pena de sermos fillos desleigados, deixar de admirar seu exemplo subrime e de escribir seus nomes gloriosos no libro sagro das nosas lembranzas íntimas.

Por iso, ista Colexitividada galega de Caracas, presente en espírito con vostedes en todo aito patriótico que n-isste sentido se celebre, deseixa expresarles que, n-esa coroa de rosas e loureiros con que vostedes en tal data queren acochar a tumba dos xenerosos forxadores das novas angueiras de Galiza, poñan no seu nome unhas follas tenras e reverdecidas, bicados con veneración polos labres tremantes dos irmás d'este Centro.

Saudamos a vostedes coa mór estimanza de irmán.

José P. nido Iglesias, Presidente; Manuel Parada Blan-
co, Secretario.

ESTAMPAS

Don Diego Xelmirez

por
Ramón de Valenzuela

non tivera o nihil obstat dos cregios.

Xelmirez vive este tempo. Foi un verdadeiro home do seu século.

Pra nós, os galegos, a sua figura representa unha importancia capital, porque él vive en Galiza, e todolos altos seus teñen concencia galega.

Xelmirez trunfou moralmente cando na sua visita a Cluny e na sua amizade con Hugo comprendeu a reforma relixiosa que logo imprantou no seu país. Trunfou nas xestións que polo-a sua eirexa tiña feito a Pascual II o pontífice; e brilou no concilio de Palestina como home de virtudes e sabencia, mais despois, cando o papa de Roma é Calixto II, o seu grande amigo.

Xornalismo Galego

"ADIANTE"

Finda de sair do prelo, o número catro de "Adiante", baril expresión das Mocedades Galeguistas de Bós Aires, contendo abundoso material doutrinario e valentes e ourentadores comentarios de situación acarón da Patria Galega. Esta pequena e vibrante folla moza cangada de dinamita decote a arremeter contra ó vergonzante extranxeirismo dos galegos que refugan a Patria, fainos lembrar a "A Fouce", aquele valente voceiro que, na súa hora, enectou unha tradición de patriotismo e dignidade galega.

O noso afervoadío aprauso e alento, a estes animosos e patriotas mozos que están a traballar tan afizadamente polo-a liberdade e independencia da nosa Patria,

go, o nome de Xelmirez false caseque universal, esta grandeza vainha verquendo, con pingueiras de suor e sangue na sua amada Compostela, centro moral e material de Galiza.

A raíña Urraca traicinouno cinco veces distintas, mais parece ser que somentes o enganou a pirmeira. A raíña Urraca estaba mal casada co rei de Aragón e D. Diego cofiecialle abondo a sua alma lixeira. Por eso cando este home fai armas en Castela por causas que non eran galegas perdeu moitos bens e perdeu moita honra, pero había polo medio un mandado da sua señora natural e un perigo pro meniño que ele bautizara, e criara o Conde de Trabia. O preito estaba entre Castela e Aragón, mais entremedias estaba o perqueno Alfonso que denantes de sere Emperador, xa era rei de Galiza.

Ben se decatou Xelmirez de que todolos seus acertos os deixou na sua terra nativa. El fixo a Galiza grande en todolos ordes, respeitada e admirada.

O meniño que bautizou e que criaron entre él e o de Trabia, que foi coroado rei de Galiza diante do altar de Santiago e que logo foi emperador co nome de Alfonso VII, é o caso do pirmeiro deseigado, do pirmeiro mal galego que nos amostra a historia. Este home non desfixo a Galiza porque este reino era daquela demasiado grande e non-a esqueceu porque era demasiado importante, pero, en troques, dasangrouna cantón pudo en favor de Castela.